

ONGEKENDE VRIJHEID

‘Dag mevrouw Vergeest. Ik ben Jeannette en ik ga u zo dadelijk alles uitleggen over de VW-California. Het is die rode, buiten. U heeft ’m vast al zien staan. Echt een éinig busje voor iemand alleen. Een week, hè? U wilt het op uw gemak uitproberen. Gelijk heeft u. Maar eerst...’ Jeannette wees al pratend naar een zitje bij de folderrekken. ‘Eerst ga ik daar de papieren met u doornemen. Kopje koffie? Of liever thee?’

‘Koffie, graag. En zeg maar Desiree, hoor.’ Al dat ge-u en ge-mevrouw! Zo oud was ze toch niet met haar vijftig? Ze voelde zich slank en soepel, en dus jong. Vooral vandaag, nu ze zalig een week in haar uppie op stap ging.

Huppakee, richting Denemarken of zo. Maar ook het Zwarte Woud trok, en de Luxemburgse Ardennen. Dat maakte juist de jeugdige Desiree van vroeger in haar los, van voor haar huwelijk met Marcel, die zo ongelooflijk ouwelijk was. Alles ging trouwens soepeler nu ze weer solo was.

Ze draaide er ineens haar hand niet meer voor om bij het beantwoorden van correspondentie voor haar klanten, te switchen van schrijfstijl. Het maakte nogal wat uit, zakelijk te schrijven, of de fanmail te beantwoorden voor haar drie leukste klanten: de klassiek pianist, de cabaretier en de thrillerschrijfster. Want het secretariaat voeren voor eenmanszaken was haar werk. Daar verdiende ze de kost mee. En goed ook. Lekker makkelijk vanuit huis. Zo moest het wel blijven! Precisie, punctualiteit, discretie en geheimhouding stonden dan ook hoog in haar vaandel. Ze had er een slim computercodesysteem voor verzonnen. Daarnaast dacht ze uit

geheimhoudingsoverwegingen niet anders dan bijvoorbeeld de pianist, de cabaretier en de schrijfster. Die hadden respectievelijk 111, 222 en 333. Zo kon ze zich nooit verspreken, en de eenmanszaken, zoals de loodgieter, de escortgirl, de hovenier en de headhunter waren gekoppeld aan letters.

‘Uw... eh... je koffie, Desiree.’

Ze bedankte met een glimlach. Jeannette opende een mapje met paperassen. ‘Kijk, hier staan de gegevens over de bus zelf, zoals het kenteken. En op dit A4’tje staan aanwijzingen over de koelkast, de gasfles, hoe je het hefdek bedient, nou ja, dat wijst zich allemaal vanzelf.’

Ze nipte aan haar koffie. ‘Oei, die is erg heet! Maar wat ik mis zijn de verzekeringsgegevens. Hè, vervelend. Sorry, Desiree, ik moet even naar mijn computer.’ Ze zette haar koffie terug en legde het mapje ernaast.

‘Geeft niet,’ antwoordde Desiree. Ze wees veelbetekenend op haar telefoon. ‘Ik kan dan mooi nog even iets afhandelen.’

‘Handig allemaal, hè,’ zei Jeannette terwijl ze opstond. ‘Weet je dat wij klanten hebben die gewoon hun werk doen terwijl ze een aantal weken met een camper op stap zijn? Laptop en telefoon mee, wifi opzoeken en klaar ben je.’

Desiree lachte. ‘Ik ook, hoor. Terwijl ik dadelijk, eenmaal buiten Amsterdam, simpelweg mijn neus achterna rijd.’ Ze wees naar de balie, waar haar bagage stond. ‘Alles uit de pc zit in m’n laptop. Dat werkt lekkerder dan...’ Ze tikte op haar telefoontje. ‘Zo’n minitoetsenbordje vind ik maar niks.’

Intussen opende ze het te beantwoorden bericht. Om zich te concentreren sloot ze haar ogen. Ze haalde zich een bepaalde seksscène voor de geest in de nieuwste bestseller van de thrillerschrijfster. Namens de schrijfster meende ze dat die écht wél door de beugel kon. In de karakteristieke hakketakstijl van

de schrijfster tikte ze dat we nu eenmaal niet in de Middeleeuwen leven, dat een potje vrolijke seks met een onbekende partner ieders eigen verantwoordelijkheid is en dat de lezer, gezien de korte overzichtelijke regels in het boek, gemakkelijk een stuk kon overslaan als hij zichzelf niet toestond om eens even lekker van deze aanstekelijke scène te genieten.

Jeannette kwam terug. Desiree tikte de betreffende code in, en keek op. De tekst had haar bemoeienis niet nodig om in het format van de thrillerschrijfster te verdwijnen. Deze tekst verzenden ja/nee stond al in het schermpje. Ze klikte op ja. ‘Ziezo. Klaar is Kees,’ zei ze. Waarom ze daar zo hard om moest lachen zei ze maar niet.

‘Wel verdraaid, de zoveelste flater. Het kan niet op,’ mompelde Desiree terwijl ze ter compensatie extra soepel uit het busje sprong en er voorlans liep naar de automaat bij de slagboom van de camping. ‘Totaal gebrek aan ervaring, dat is het...’ ‘Stom, hè,’ zei ze tegen een toekijkend ijsjes-etend echtpaar. ‘Goed dat u me zag stuntelen, meneer. Eh... ik zag niet dat je op deze rijstrook je ticket door de automaat aan de rechterkant moet laten aflezen. Als de linker strook niet opgebroken was geweest...’

De man snoof.

‘Dat is geen ticket,’ zei de vrouw wijzend met haar ijsje naar het kaartje dat Desiree voor de automaat hield. ‘Dat is een bankpas.’

Desiree kreunde. ‘Oef... maar bedankt... en ik red me verder wel,’ wist ze er nog met een lachje uit te persen, terwijl haar hand al naar het rechterportier reikte waarvan ze meteen wist

dat ze het daarnet bij de receptie van de camping secuur had afgesloten.

Ze beende naar de linkerkant van de California, klom erin en zag het ticket op de grond voor de passagiersstoel liggen. ‘Ik moet mijn hoofd er ook bij houden,’ zei ...